

Politiskt och historiskt

Galleri Titanik. Birger Storaas, Guro Gomo, Fideelia-Signe Roots, Alisson Gothz. Till 5.12.

Det som är intressant med galleri Titanik är att de alltid slår på stort fast utrymmet är litet. Det är på gott och ont. Delvis blir det flerdimensionellt och de kan erbjuda utställningsrum åt många konstnärer samtidigt, men det känns ibland ganska splittrat.

Det som binder ihop **Birger Storaas, Fideelis-Signe Roots** och **Guro Gomo** är användandet av video och digital teknik, **Alisson Gothz:s** verk i sin tur är fotografier.

Den norska konstnären Storaas har koncentrerat sig på ett pojkaktigt tema - i en av de två stora videoverken - "Whiteout" har han försökt förstöra och deformera leksakssoldater.

I det andra verket "Skies N'Guns" har han återskapat den virtuella känslan som finns i datorspel. Han är intresserad av fenomenet att uppleva något genom ett virtuellt alter ego. Datorspelens värld erbjuder upplevelser man bara kan drömma om i verkligheten. Hans verk är minimalistiska och väldigt snygga.

Den estniska konstnären Roots är på plats då jag besöker utställningen. Hennes verk "Zero income - zero expectations" är mycket platsspecifikt och handlar om ett ämne som det säkert är lätt att identifiera sig med för de inom Åbos konstkretsar. Nämligen stadens kulturpolitik gällande arbetsutrymmen konstnärer. Installationen

byggs upp av tre monitorer som ligger på ett litet hav av stenar. I den första har hon en intervju med Åbo-stads fullmäktiges viceordförande **Seppo Lehtinen**, som bl.a. säger att Åbo är en av de städer som tar bäst hand om sina konstnärer. I en annan monitor har hon en performance från slottsfastigheten, där ett stort antal konstnärer arbetade och som för en tid sedan köptes upp. I den tredje har hon intervjuer med konstnärer.

Det är intressant hur historierna skiljer sig från varandra och hur tydligt det blir att stadens uppfattning om kulturpolitiken inte alltid sammanfaller med det som händer på "fältet".

Roots installation får verkligen fram sitt budskap. I mitten av stenarna står en rosa radioapparat, hon säger att den symboliserar konstnären mitt i debatten och som den färgglick staden saknar. Från den kommer ljud och borrhande från en byggnadsplats. Roots har som resident ett arbetsrum i det nya kulturbyggnaden Logomo, men konstaterar att det är ganska svårt att arbeta mitt i detta oljud, det är också detta obekväma och otillräckliga "arbetsrum" som stenarna symboliserar.

Roots säger att den moderna konsten ständigt måste motivera sin egen existens, de konstnärer som gör konst utan direkt ekonomisk lönsamhet lever i en ständig osäkerhet.

Också Guro Gomo liksom Storaas bor och arbetar i Norge. Titeln för verket är "kunst og publikum".

Verket utgörs av reproducerade finska målningar i guldramar på vilka han projicerar videoeffekter och ljud.

Målet är att illustrera hur de traditionella konstformerna/verken får liv genom kombinationen av den föränderliga atmosfären som videoprojiceringen skapar. Jag hade gärna sett det hela taget lite längre, målningarna ligger på golvet och är inte särskild många till antalet. Idén är bra, men den kunde ha gjorts tydligare och större.

Slutligen, tyvärr lite i skymundan, har vi fotografier av brasilianaren Alisson Gothz. Hans verk utgörs av artistiska självporträtt, ett tema han arbetat med ända sedan sent 90-tal.

Konstnären sminkar och klär ut sig själv i olika roller och tar sedan fotografier som han manipulerar digitalt. Han är nu uppe i ett 1000-tal självporträtt - alla olika. Inspiration kommer från resor och den gemensamma nämnaren är queerkulturen. Bilderna är snygga med influenser från allt mellan popkonst, surrealism och dadaism.

Utställningens starka sida är de aktuella ämnena. Det är också intressant att se konst av konstnärer som kommer från andra länder. Men utrymmet är, som ju Roots verk visade, inte alltid de mest optimala när det kommer till den moderna konsten.

Stadens färgglick. Fideelia-Signe Roots mitt i verket Zero income-Zero expectation.

